

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 17. října 2017 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Bílkové a přísedících Julia Horvátha a Karla Gančarčíka t a k t o :

Obžalovaní

XXX

nar. XXX v XXX v XXX, státní příslušník XXX, trvale bytem XXX, t. č. XXX

XXX

nar. XXX v XXX v XXX, státní příslušník XXX, trvale bytem XXX, přepravce,

jsou vinni, že

I. XXX a XXX společně

poté, co dne 10. 10. 2015 v době okolo 04.15 hod. v XXXv Pardubicích, kterou projížděli v motorovém vozidle tov. zn. XXX, RZ: XXX, jež řídil obžalovaný XXX, zastavili stopující XXX a XXX, které k nim do vozidla nastoupily, neboť se domnívaly, že je odvezou na nádraží Českých drah v Pardubicích, namísto toho zajeli na vedlejší silnici do lesa u obce Sezemice, kde XXX z vozidla vystoupila, obžalovaný XXX vystoupil hned po ní a zeptal se jí, jestli s ním chce mít sex, a když XXX odmítla, nasedl zpět do vozidla a z uvedeného místa odjeli, přičemž XXX ve vozidle v té době ještě dobrovolně setrvala, na následnou žádost XXX, aby s vozidlem zastavili a nechali ji vystoupit, nereagovali, proto XXX vytáhla svůj mobilní telefon a sdělila jim, že někomu zavolá, s tím, že si vymyslela, že má matku na policii, avšak jeden z obžalovaných jí mobilní telefon vzal, a pokračovali v jízdě kolem ubytovny XXX, odbočili k obci Spojil a zastavili na lesní cestě, kde se XXX pokusila z vozidla vystoupit, avšak jeden z obžalovaných jí zabránil ve vystoupení z vozidla, a pokusila se i o útěk, ale byla minimálně jedním z obžalovaných zatažena zpátky do vozidla, XXX bylo ústně slíbeno, že když se obžalovaným poddá, obžalování ji nechají být, a následně přes pláč a křik XXX, ať ji nechají být, na ní nejprve obžalovaný XXX, jehož se poškozená ještě snažila od sebe odstrčit, a následně obžalovaný X, jemuž se poškozená ze strachu z újmý na zdraví a z obavy o život již nebránila, vykonali soulož penisem do

pochvy,

t e d y

společným jednáním jiného násilím donutili k pohlavnímu styku, a uvedený čin spáchali souloží,

č í m ž s p á c h a l i

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

II. XXX sám

dne 29. 11. 2015 v době kolem 02.05 hod. na pozemní komunikaci č. I/2 z Přelouče do Pardubic po předchozím vědomém požití přesně nezjištěného množství alkoholických nápojů řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. XXX, RZ: XXX, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, v důsledku ovlivnění alkoholem nebyl schopen motorové vozidlo bezpečně ovládat, u km 77,077 zmíněné pozemní komunikace v obci Valy po projetí pravotočivé zatáčky na počátku klesání z důvodu nepřiměřené rychlosti ztratil kontrolu nad řízením vozidla, uvedl vozidlo do smyku a na rovném úseku komunikace za železničním přejezdem v levotočivém přetáčivém smyku nekontrolovaně vyjel s vozidlem vlevo mimo komunikaci, kde se vozidlo po kontaktu s obrubníkem převrátilo a v následné rotaci narazilo do obvodové zdi domu XXX, o kterou se zastavilo a spadlo přes bok zpět na kola, následkem čehož utrpěli spolujezdci XXX, nar. XXX, těžké poranění obou dolních končetin s předpokládanou délkou léčení 6 měsíců, XXX, nar. XXX, méně závažné poranění břicha a ledvin bez podstatného omezení na běžném způsobu života, a XXX, nar. XXX, méně závažné poranění hlavy a hrudníku bez podstatného omezení na běžném způsobu života,

a po převozu do Pardubické krajské nemocnice byly u obžalovaného provedeny opakované dechové zkoušky, a to v 03.56 hod. s výsledkem 1,79 ‰ alkoholu v dechu a v 04.02 hod. s výsledkem 1,60 ‰ alkoholu v dechu, přičemž obžalovanému byla současně v 03.30 hod. odebrána krev, v níž byla metodou plynové chromatografie zjištěna hladina alkoholu 1,39 g/kg,

t e d y

vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, jinou činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, a takovým činem způsobil dopravní nehodu,

č í m ž s p á c h a l

přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

a o d s u z u j í s e

XXX

za zvlášť závažný zločin podle **bodů I.** výroku o vině tohoto rozsudku a za

sbíhající se zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, kterými byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 3 T 218/2016-417, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 8. 2017, č. j. 13 To 266/2017-474,

podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k **souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi (8) let.**

Podle § 56 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest vyhoštění** z území České republiky na dobu **sedmi (7) let.**

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku **se zrušuje** výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 3 T 218/2016-417, a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 8. 2017, č. j. 13 To 266/2017-474, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

XXX

za zvlášť závažný zločin podle **bodů I.** a za přečin podle **bodů II.** výroku o vině tohoto rozsudku

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) let a osmi (8) měsíců.**

Podle § 56 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti**, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu **dvou (2) let.**

Podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest vyhoštění** z území České republiky na dobu **čtyř (4) let.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená **XXX**, nar. **XXX**, bytem **XXX**, **odkazuje** se svými nároky na **náhradu škody a nemajetkové újmy** na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **XXX** povinen na **náhradě škody** zaplatit poškozené **České kanceláři pojistitelů**, IČ: 70099618, se sídlem Na Pankráci 1724/129, 140 00 Praha 4, částku **9.620 Kč**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená společnost **STAVONA Pardubice s. r. o.**, IČ: 25284274, se sídlem Karla IV. 41, 530 02 Pardubice – Zelené Předměstí, a poškozená **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, **odkazují** se svými nároky na **náhradu škody** na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podal dne 4. 2. 2016 obžalobu (1 ZT 683/2015) na obžalovaného XXX pro jednání, kterým se měl obžalovaný dopustit přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Věc byla u Okresního soudu v Pardubicích vedena pod sp. zn. 20 T 22/2016.

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích dále podal dne 17. 2. 2016 obžalobu (1 ZT 577/2015) na obžalované XXX a XXX pro jednání, ve kterém byl u obžalovaných spatřován zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Věc byla u Okresního soudu v Pardubicích vedena pod sp. zn. 20 T 31/2016.

Usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 2. 2016, č. j. 20 T 22/2016-257, byly shora uvedené trestní věci spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí. Celá věc pak byla vedena pod sp. zn. 20 T 31/2016.

Ve věci bylo Okresním soudem v Pardubicích ve dnech 29. 8. 2017, 12. 9. 2017, 10. 10. 2017 a 17. 10. 2017 konáno hlavní líčení, u kterého soud zajistil tlumočnicka do rumunského jazyka.

Dokazování u hlavního líčení bylo provedeno výsledkem obžalovaných a svědků, u věci ohrožení pod vlivem návykové látky se souhlasem státního zástupce a obžalovaného Vesy přečtením znaleckého posudku z oboru dopravy, protokolu o výpovědi svědkyně a úředních záznamů o podaných vysvětleních osob v přípravném řízení, a v obou trestních věcech i listinnými důkazy.

Soud hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v souhrnu, v souladu se zásadou § 2 odst. 6 tr. řádu, a dospěl k závěru, že vina obžalovaných pro jednání popsaná ve výrokové části rozsudku byla spolehlivě prokázána. Skutkové a právní závěry jsou následující:

K bodu I. – obžalování XXX a XXX – skutkový základ a vina

Obžalování XXX a XXX se ke skutku znásilnění nedoznali. Uvedli, že k pohlavnímu styku s poškozenou XXX došlo dobrovolně.

Obžalovaný XXX vypověděl, že jel s XXX z diskotéky Klec v Pardubicích a XXX skočila před motorové vozidlo a mávala rukama, aby obžalovaní zastavili. Ptala se, zda jedou na nádraží, a obžalovaný XXX tomuto slovu přesně nerozuměl. Jedna z dívek řekla, že chce jet do Prahy, načež obžalovaný uvedl, že to není problém, že tam má obžalovaný XXX cestu, avšak že musí počkat na někoho z práce. XXX (obžalovaný ji označoval i jako světlomasou nebo blondatou dívku) nastoupila do vozidla, a po ní nasedla i XXX (obžalovaný ji označoval jako tmavomasou dívku). Obžalovaný pak řekl XXX, který řídil, aby jel na hotel, a XXX se ptala, proč tam jedou, že nechce do hotelu. Obžalovaný XXX potom vyzval XXX, aby nejel na hotel s tím, že vyhledají otevřený podnik. Obžalovaný XXX si vzpomněl, že takový podnik je v Černé za Bory. Když se XXX ptala, proč vyjeli z města, a vyzvala obžalované k zastavení vozidla, obžalovaní auto zastavili, XXX vystoupila z vozidla i s obžalovaným XXX, který se jí zeptal, proč vystoupila. XXX řekla, že nechce s obžalovanými jet, protože nevěřila, že bude dovezena do Prahy. XXX vyzvala XXX, aby vystoupila z vozidla také, a obžalovaný XXX si nevybavil, co na to řekla XXX – domníval se, že XXX uvedla, že XXX je hloupá a že sama nevystoupí z vozidla a pojedje s obžalovanými. Podle obžalovaného XXX pak XXX zavřela dveře od auta.

Obžalovaný XXX potom začal s XXX mluvit, všem slovům nerozuměl, avšak XXX ho začala hladit na hrudi. XXX nad XXX mávla rukou, že vystoupila z vozidla, že XXX ani nezná, že to není její kamarádka. Obžalovaný XXX se s XXX bavil o tom, že se mu líbí, což XXX k obžalovanému XXX opětovala. Obžalovaný XXX uvedl XXX, že se někde zastaví, aby mluvili více, a XXX se usmála a řekla mu: „chceš?“. Obžalovaný však v další části výpovědi před soudem uvedl, že slovo „chceš“ použil on. Obžalovaný XXX pak vyzval XXX, aby nejel rovně a odbočil na cestu mimo hlavní silnici, kde zastavili, a obžalovaný XXX řekl XXX, aby je nechal ve vozidle samotné. XXX vystoupil z vozidla, obžalovaný XXX se dostal za XXX dozadu ve vozidle, mluvili spolu, chytil ji za ruku, políbil, líbali se spolu, pak obžalovaný XXX začal XXX objímat, hladit, vložil jí ruku na prsa a pod kalhotky, XXX mu zasunula ruku do rozkroku, rozepnula mu kalhoty, vyndala mu penis a provedla obžalovanému orální sex. Obžalovaný XXX pak uvedl, že vystoupili z vozidla, sundal si kalhoty, XXX se sama vysvlékla, kalhoty pouze z jedné nohy, obžalovaný řekl, aby si lehla na sedadlo, a došlo k souloži. Během soulože ho XXX líbala a objímala, nijak se sexu nebránila. Obžalovaný XXX potom vystoupil a nechal XXX ve vozidle, XXX mávala rukou, že „ještě chce“. Obžalovaný XXX proto řekl XXX, zda chce mít sexuální styk s dívkou, a XXX odpověděl, že pokud chce dívka, on rovněž chce. Obžalovaný XXX se zeptal XXX, zda „ještě chce“, a jmenovaná řekla, že ano. Obžalovaný XXX nesdělil XXX, že sex by byl s kamarádem. Během provozování sexu XXX s XXX slyšel obžalovaný XXX, jak se to XXX líbí. Potom z vozidla vystoupil XXX a pak XXX, která se začala oblékat a řekla, že nemá telefon. Obžalovaný XXX se tak podíval do vozidla, zda tam telefon nevypadl, a nalezený telefon podal XXX. Obžalovaný zmínil, že XXX mohla kdykoli z vozidla vystoupit, protože dveře auta nebyly zamčené, kdy u vozidla nefungovalo centrální zamykání. Obžalovaný XXX řekl XXX, že otočí s XXX auto, avšak když se vrátili, XXX tam už nebyla. Obžalovaný XXX řekl XXX, že dívka s nimi asi nechce jet. Obžalovaný XXX uvedl, že XXX šla jinam, protože tam projel člověk na kole se svítilnou. Obžalovaný XXX pak čistil vozidlo, kde se nacházelo sperma, aby to nezpozorovala jeho partnerka. Obžalovaný XXX potom sám Policii ČR, která hledala vozidlo tov. zn. XXX, oznámil, že on také vzal v noci 2 dívky do vozidla. Pak byl obžalovaný XXX odvezen na Policii ČR. Obžalovaný XXX dodal, že měl partnerky i na jednu noc, a nikdy nemyslel na to, že by ženu znásilnil.

Obžalovaný XXX u hlavního líčení tvrdil, že ve vozidle našel i rozbitou skleničku, kterou měla XXX, když do auta nastupovala. V přípravném řízení (což mu bylo přečteno podle § 207 odst. 2 tr. řádu) však obžalovaný označil za dívku se skleničkou XXX.

Obžalovaný XXX u hlavního líčení oproti přípravnému řízení (což mu bylo přečteno podle § 207 odst. 2 tr. řádu) uvedl, že do lesa s vozidlem s XXX nezajeli. Jednalo se pouze o dílčí rozpor, neboť obžalovaný spontánně poukazoval na blízkost lesa. Obžalovaný pak vysvětlil, že k zajištění do lesa s XXX došlo.

Obžalovaný XXX u hlavního líčení vypověděl, že neřekl a ani nenaznačoval XXX (tmavovlasá dívka), že s ní chce mít sex. V přípravném řízení ovšem uvedl, že možnost sexu naznačoval (což mu bylo přečteno podle § 207 odst. 2 tr. řádu).

Obžalovaný XXX u hlavního líčení uvedl, že XXX (tmavovlasá dívka) nechtěla jít na ubytovnu. V přípravném řízení (což mu bylo přečteno podle § 207 odst. 2 tr. řádu) však vypověděl, že se takto vyslovily obě dívky.

Obžalovaný XXX u hlavního líčení poznamenal, že se domníval, že dívky chtěly sex, když vozidlo obžalovaných zastavily, ač bylo jasně řečeno, a obžalovaný XXX na to sám poukazoval, že dívky potřebovaly odvézt vozidlem na nádraží nebo do Prahy.

Obžalovaný XXX u hlavního líčení podotkl, že se s XXX dorozuměli, že spolu mluvili, ač všem slovům nerozuměl. Na druhou stranu uvedl, že protože neuměl tak dobře česky, nemohl se zeptat XXX na to, jak se jí líbil sex, a s kým z obžalovaných. Toto se jeví jako účelové tvrzení. Ač soud nevyklučuje možnou jazykovou bariéru ani u obžalovaného XXX, skutečnost, že by XXX jakkoli nedokázal položit takovýto dotaz (ač jinak vypověděl, o čem spolu mluvili, a že mu dívky rozuměly), svědčí o účelovosti výpovědi.

Obžalovaný XXX před soudem vypovídal obdobně jako obžalovaný XXX, avšak vypověděl, že dívkám ve vozidle nerozuměl česky, a proto s dívkami mluvil obžalovaný XXX. Vozidlo řídil XXX, protože XXX byl pod vlivem alkoholu. Oproti výpovědi XXX uvedl obžalovaný XXX, že sám řekl, aby šli na kávu na XXX, což si dívky rozmyslely a nechtěly tam jít. Obžalovaný XXX dále uvedl, že vycházel jen z toho, co mu sdělil XXX, neboť sám česky nerozuměl, a před soudem mluvil i o tom, že dívky se chtěly dostat na nádraží a že toto vyrozuměl od spoluobžalovaného XXX. Žádné z dívek nebyl zadržován mobilní telefon. Obžalovaný XXX vypověděl, že z toho, co si povídal XXX s dívkami ve vozidle, a co spoluobžalovaný řekl XXX, dospěli k dohodě, že pojedou „dělat sex“. Jedna dívka nesouhlasila, řekla, aby obžalovaní zastavili vozidlo, že jí volal kamarád, který pro ni zajede. Tato dívka potom otevřela zadní dveře auta a mluvila s XXX, aby nezůstala ve vozidle, a XXX chtěla ve vozidle setrvat. Obžalovaný XXX o tomto v přípravném řízení sám nehovořil, ovšem ve věci v tomto bodě po provedení dokazování před soudem sporu nebylo. Dívka, která z auta vystoupila, podle XXX uvedla obžalovanému XXX, který vystoupil za ní a ptal se jí, zda chce nebo nechce, že nechce. Jde o rozpor oproti výpovědi obžalovaného XXX, který uvedl, že před XXX o možném sexu nemluvil.

Po skončení sexuálního styku v lese s XXX ze strany XXX, během XXX neslyšel žádný křik nebo hádku z vozidla a byl od auta vzdálen zhruba 10 metrů (v přípravném řízení, což mu bylo přečteno podle § 207 odst. 2 tr. řádu, však mluvil o 2 metrech), se XXX zeptal XXX, zda chce mít také s dívkou sex, a obžalovaný XXX uvedl, že pokud chce dívka, tak

ano. XXX se vrátil do vozidla a mluvil s XXX, pak vyšel z auta a řekl, že dívka chce i s obžalovaným XXX. Obžalovaný XXX otevřel dveře od auta, vstoupil tam, XXX byla natažená na zádech, vysvlečená – jen na jedné noze kalhoty. V přípravném řízení obžalovaný XXX (což mu bylo přečteno podle § 207 odst. 2 tr. řádu) podotkl, že ve vozidle byla XXX vysvlečená tak, že byla bez kalhotek i kalhot. XXX nevěděl, co s dívkou mluvit, a proto zkusil anglický jazyk. XXX kývala, že ne, že nerozumí anglicky. Obžalovaný XXX uvedl, že XXX se sexu nebránila, a došlo k souloži. Nepokoušela se mu vymanit. Jak si XXX přes XXX lehнул, dala mu přes tělo ruce, jak je podle obžalovaného běžné u sexuálního styku. XXX pak vystoupil z auta, aby se oblékl, a z vozidla vyšla za daným účelem i XXX. V přípravném řízení (což mu bylo přečteno podle § 207 odst. 2 tr. řádu) však XXX poznamenal, že dívka byla oblečená, když vystoupila z vozidla. XXX řekl, že otočí auto, než se dívka obleče. XXX do auta nastoupil, a než otočili vozidlo zhruba po 50 metrech, dívka tam už nebyla. V místě projel cyklista, a proto se XXX domníval, že XXX šla někam do křoví, aby ji cyklista nezpозoroval, když nebyla oblečená. Obžalovaní vystoupili z auta a dívali se, kde dívka je, ovšem nikde nebyla, a proto se obžalovaní vrátili zpátky na XXX. Obžalovaný XXX podotkl, že ráno měl jet do Prahy, a k dotazu nedokázal říci, proč se cesta do Prahy s kolegy z práce odložila. Obžalovaný XXX doplnil, že nedávno kontaktoval XXX přes kamaráda, který mluví česky, na facebooku, neboť chtěl, aby mu řekla názor některých věcí, zda to byla pravda, jak říkala.

Výpovědi obou obžalovaných byly v zásadě konstantní od přípravného řízení do hlavního líčení a byly i vzájemně souladné, ovšem rozpory nebo odchylky se u obžalovaných objevily, a nikoli drobné. Shora bylo odkazováno na vzájemné rozpory ve výpovědích obžalovaných, jakož i na rozpory ve výpovědích obžalovaných XXX a XXX u hlavního líčení před soudem oproti přípravnému řízení, a nyní bude poukázáno na nejvíce zásadní rozpory u obžalovaného XXX z přípravného řízení (přečtené soudem podle § 207 odst. 2 tr. řádu). Obžalovaný XXX tehdy uvedl, a před soudem u hlavního líčení nijak nezmínil, že když z místa jeli se spoluobžalovaným pryč ve vozidle, zahlédl tam obžalovaný XXX „blondýnu, jak jde k hlavní cestě“. Obžalovaný k tomu před soudem uvedl, že kdyby ji upozoroval, tak by ji vzal a odvezl na nádraží. Obžalovaný XXX dále v přípravném řízení vypověděl, že mu XXX řekl, že XXX s nimi už nechce jet, což bylo XXX divné, avšak už to dál neřešil. Tuto část původní výpovědi nedokázal obžalovaný XXX vysvětlit.

Svědce – poškozená XXX vypověděla, že byla v Pardubicích na oslavě narozenin kamaráda XXX v klubu XXX, jeli vlakem v partě lidí, a ve vlaku i v klubu popíjela s ostatními alkohol (ve vlaku Jack Daniel's a v klubu vodku s Red Bullem). Vnímala ovšem, co dělá. Tehdy se skamarádila, resp. seznámila s XXX. Z klubu pak XXX chtěla odjet taxíkem, a XXX napadlo stopnout vozidlo, kde byli dva muži – cizinci. Poškozená XXX tvrdila, že nestopovala tak, že by vstoupila před vozidlo, což bylo vyvráceno svědeckou výpovědí XXX i obžalovaného XXX, ovšem soud z toho nezhodnotil částečnou nevěrohodnost výpovědi svědkyně XXX. Bylo jen patrné, že si nemusela pamatovat všechny věci, jak se staly, v důsledku vlivu alkoholu a časového faktoru.

Poškozená XXX s XXX, i když XXX spíše nechtěla do vozidla k mužům nastoupit, chtěly odvézt na hlavní nádraží, a muži jim řekli, že je tam odvezou. Nasedly proto s XXX do vozidla, XXX za spolujezdce, XXX za řidiče. S muži se vzájemně dorozuměli, byť muži nemluvili zcela českým jazykem, ovšem prohodili spolu zhruba 3 věty. Slovu nádraží muži podle názoru poškozené porozuměli. Muži se ptali, zda XXX s XXX si s nimi nechtějí někde sednout, avšak ony odpověděly, že ne, že jen potřebují na nádraží. XXX za jízdy

říkala, že na hlavní nádraží nejedou, a muži naopak říkali, že jedou na nádraží. XXX tomu věřila a doufala, že tomu tak je, když v Pardubicích to neznala. XXX chtěla, aby muži vozidlo zastavili, že jedou špatně. Muži auto zastavili a XXX vystoupila s jedním mužem – podle XXX pravděpodobně s řidičem – z auta. XXX řekla XXX, aby vystoupila, a než XXX dokázala zjistit, co se děje, protože byla v náladě, chvíli se jí motala hlava, a jízda vzadu ve vozidle jí nedělala dobře, tak odjeli pryč. Tato výpověď poškozené se nejeví jako nijak nelogická, pokud byla XXX pod vlivem alkoholu, což potvrzovala i svědkyně XXX, která podotkla, že ji XXX skoro nevnímala, když na ni XXX mluvila, aby z vozidla vystoupila. XXX si to přesně nepamatovala, vybavila si pouze, jak na ni XXX křičela, aby vystoupila, a že jak odjeli, XXX na ni mávala.

Svědkyňi XXX byla soudem přečtena část výpovědi z přípravného řízení podle § 211 odst. 3 tr. řádu, neboť sama u hlavního líčení nezmínila to, že řekla XXX, že pojedou s muži dál. I svědkyňi XXX byla obdobná část výpovědi o tom, co uvedla XXX na výzvu XXX k vystoupení z vozidla, podle § 211 odst. 3 tr. řádu přečtena. To ovšem opět není relevantním důvodem ke znevěrohodnění výpovědi svědkyň XXX a XXX, protože zásadním bodem, který svědkyně souladně poznamenaly, bylo, že XXX skutečně XXX vyzvala k vystoupení z vozidla, což XXX neučinila z důvodu, že si i pro vliv alkoholu a motání hlavy neuvědomovala zcela vážnost situace. Když byla poškozená XXX ve vozidle s muži – obžalovanými sama, křičela, aby zastavili, že tam XXX nemohou nechat, začala se bát a vymyslela si, že má matku na policii, aby muže zastrašila. Vzala si do ruky mobilní telefon, aby zavolala, avšak telefon jí byl z ruky sebrán jedním z mužů. Obžalovaní se XXX neptali, zda s nimi chce mít sex. Dojeli do lesa, XXX se pokusila utéct, bránila se, brečela a byla v šoku, protože si myslela, že ji muži chtějí zabít.

Pokud jde o pokus útěku, poškozená řekla, že jeden muž ji chytil zezadu, což není vyloučená varianta, ani kdyby byla poškozená stále ve vozidle, neboť mohla být například jen natočená a jeden z obžalovaných se mohl otočit na ni a chytit ji například pouze za ruku nebo rameno. Poškozená uvedla před soudem, že z auta nevystoupila, a pro dílčí odchytku byla poškozené přečtena podle § 211 odst. 3 tr. řádu část výpovědi z přípravného řízení, kde mluvila o tom, že otevřela dveře vozidla, vystoupila z vozu, aby utekla, avšak muži ji chytili a zatáhli zpět do auta. Svědkyně si nevybavila, zda to byl jeden muž, nebo oba muži.

Poškozené bylo řečeno, aby se svlékla, že když se obžalovaným poddá, že ji nechají být. Poškozená se proto začala sama svlékat a nepamatovala si, zda ji svlékali i muži. XXX tak byla přečtena podle § 211 odst. 3 tr. řádu část výpovědi z přípravného řízení, kde uvedla, že kalhotky jí svlékl jeden z pachatelů. Poškozená se bála, klepala se a plakala. Ležela ve vozidle na zadních sedačkách, kde se poddala, zavřela oči a brečela. Nejednalo se o dobrovolný pohlavní styk. Poškozená XXX říkala mužům, že nechce, křičela „ne“, aby ji pustili, pokusila se je od sebe odstrčit, avšak nebránila se jinak, protože se bála o život. Svědkyňi – poškozené byla přečtena část výpovědi z přípravného řízení podle § 211 odst. 3 tr. řádu, kde podotkla, že jednoho z mužů udeřila, což svědkyně vysvětlila tak, že ho možná „bouchla“ v rámci odstrčení, nikoli že by ho udeřila fackou nebo pěstí.

U hlavního líčení poškozená uvedla, že se vystřídali v sexu oba dva muži a že ví, že oba na ní vykonali soulož. První muž, který s ní vykonal soulož, byl řidičem vozidla, a tento pak mával na druhého muže, který stál venku, aby se vystřídali. Potom doplnila, že u druhého muže si přesně soulož nepamatuje, že si jen vybavuje, jak na ní ležel. Pak si poškozená

posbírala všechny věci a řekla mužům, aby jí vrátili telefon, že nic nepoví. Mobilní telefon dostala zpátky od jednoho z mužů a utekla do lesa, kam se šla schovat za strom, a byly tam keře a trny. Auto pak odjelo pryč. Utíkala na silnici, kde se oblékla. Skutečnost, že na sobě poškozená neměla žádné škrábance od keřů apod., neznámá, že lesem skutečně neutíkala, když v lese byla a není možné vyloučit, že by se nemusela nikde zásadní měrou odřít nebo poškrábat.

Poškozená zpozorovala pána na kole, kterého žádala, aby zastavil a nenechal ji tam. Cyklista nejprve nesouhlasil, že jel do práce, ovšem poté počkal. V přípravném řízení (což bylo přečteno podle § 211 odst. 3 tr. řádu) však poškozená poznamenala, že pán na kole tam nezůstal. Poškozená XXX k tomu podotkla, že cyklista na místě počkal do příjezdu přátel poškozené. XXX telefonovala kamarádovi XXX, který pro ni s dalšími lidmi dojel s vozidlem. Poškozená si myslela, že to nikomu nepoví, avšak bylo jí hrozně, a proto volala matce, která řekla, aby to nahlásila na policii, kdyby se to stalo další osobě. XXX nechtěla volat na policii i z toho důvodu, že pila a že by jí nikdo nevěřil.

Poškozená u hlavního líčení poznala jen obžalovaného XXX, kterého označila, ač nikoli s jistotou, jako řidiče vozidla, a který byl prvním mužem, o kterém si stoprocentně vybavila, že na ní vykonal soulož. Skutečnost, že obžalovaný XXX byl řidičem vozidla, uvedla i svědkyně XXX, která takto mluvila s jistotou. Soud usuzoval na pravdivost výpovědi svědkyň, které byly v tomto kontextu velmi spontánní a odpovídaly i samotnému průběhu incidentu. Pokud obžalovaní souladně vypověděli, že vozidlo bylo řízeno obžalovaným XXX, nabízí se logické vysvětlení, že obžalovaný XXX chtěl chránit obžalovaného XXX, který řídil, i když byl pod vlivem alkoholu.

Poškozená XXX uvedla, že během doby, kdy byla s obžalovanými, jí vícekrát telefonoval kamarád XXX, který věděl od XXX, jež se v mezičase vrátila zpátky do klubu, co se stalo. Po skončení incidentu volala poškozená z mobilního telefonu, který byl vypnutý, XXX. Nebylo prokázáno, proč byl mobilní telefon vypnutý, avšak protože poškozená vypověděla, že telefon jí byl vzat jedním z pachatelů, mohl jeden z obžalovaných telefon vypnout, a to například i po vytípnutí hovorů ze strany XXX, na což tento svědek poukazyval.

U lesa byla poškozená XXX vyzvednuta XXX a XXX s vozidlem, a pouze osoby, které byly v autě, věděly od poškozené, že byla znásilněna. Poškozená pak jen volala své matce, a nejprve nechtěla kontaktovat policii. Poškozená potom vyhledala psychiatra, a zpráva, kterou dokládal zmocněnec poškozené, prokazovala, že poškozená byla v psychiatrické ambulanci XXX dne 9. 5. 2016 s ohledem na tehdy se blížící termín jednání soudu, protože měla strach, že se s obžalovanými potká. Lékařkou byla poškozené doporučena jako vhodná individuální psychoterapeutická péče. Skutečnost, že poškozená vyhledala psychiatra až v dalším roce, před konáním hlavního líčení, které pak neproběhlo, neznámá, že tak učinila účelově, neboť ze zprávy z psychiatrické ambulance nic takového není patrné, a strach z obžalovaných byl po takovém trestném činu odůvodněný. Svědkyně byla proto u hlavního líčení podle § 209 odst. 1 tr. řádu vyslýchána v nepřítomnosti obžalovaných, které pak soud seznámil s výpovědí svědkyně a dal jim prostor k otázkám a vyjádření. Obhájci obžalovaných byli přítomni po celou dobu výslechu svědkyně XXX.

Svědkyně XXX uvedla, že za jízdy s obžalovanými si zachovala chladnou hlavu a zvedla telefon, kdy dělala, že telefonuje a že má telefon napíchnutý na policii, a pak muži

s vozidlem zastavili na lesní cestě u obce Sezemice. Svědkyně XXX našla v autě pod sedačkou skleničku od Frisca. Řidič vystoupil z auta a pokoušel se XXX uklidnit, že chce jen sex, a XXX začala křičet, aby ji nechal být, kdy držela tu rozbitou sklenici v ruce. XXX chtěla XXX vytáhnout ven z auta, avšak nešlo to, protože XXX byla opilá a napůl usnula. Řidič svědkyni XXX odstrčil (což v přípravném řízení, jak bylo přečteno podle § 211 odst. 3 tr. řádu, svědkyně nezmínila, a u soudu to odůvodnila tím, že u prvního výsledku byla v šoku), zamkl auto, nastartoval, a pak s vozidlem bez XXX, ovšem s XXX oba muži hned odjeli směrem k hlavní silnici. Skutečnost, že svědkyni XXX nikdo nenutil, aby nastoupila zpátky do auta, lze zdůvodnit i tím, jak tato svědkyně postupovala, pokud jde o skleničku od Frisca a zároveň předstíraný hovor s napíchnutím na policii. Udržet navíc ve vozidle potom 2 ženy by bylo pro obžalované více obtížné, byť nikoli nemožné, a obžalovaní si mohli ponecháním XXX na cestě chtít usnadnit situaci pro následný incident s XXX. Svědkyně XXX poznamenala, že si myslí, že vozidlo odjelo rychle, protože od kol auta šel prach. Když XXX chytila kliku od dveří auta, bylo zavřeno. Soud zde konstatuje, že však není vyloučeno, že fungovalo nebo nefungovalo centrální zamykání ve vozidle, ze strany XXX šlo ve vztahu k centrálnímu zamykání o myšlenku, kterou vyslovila, protože nepozorovala ve vozidle pohyb, a která nebyla zcela potvrzena. Svědci XXX a XXX uvedli, že ve vozidle centrální zamykání funkční nebylo, ovšem nevěděli, zda vada byla nebo nebyla opravena.

Podle svědkyně XXX pila poškozená XXX v klubu tvrdý alkohol. V klubu se poškozená nemotala, vnímala, a až ve vozidle nastal zlom. XXX podle XXX česky říkala mužům ve vozidle, že chce odvézt na nádraží, a XXX před soudem uvedla, že si myslí, že oba muži v autě rozuměli. XXX říkala XXX, aby do auta nastoupila, že to bude v pohodě, a XXX nechtěla poškozenou nechat v autě samotnou. XXX si sedla za spolujezdce a XXX za řidiče, kterého svědkyně poznala v osobě obžalovaného XXX. Poškozená podle svědkyně XXX seděla ve vozidle, neuvědomovala si, že by se mohlo něco stát, a chvíli jí bylo špatně, což korespondovalo s výpovědí poškozené. XXX věděla, že muži nejedou správnou cestou, protože si na mobilním telefonu zapnula navigaci, mužům řekla, že jedou jinam, a muži na to nereagovali. Muži se během jízdy takřka ani nebavili mezi sebou, resp. svědkyně si to nepamatovala. Když se XXX dostala zpátky do klubu XXX, řekla XXX a lidem tam, co se stalo. Před soudem uvedla, že ví, že pro XXX lidé jeli. Nevěděla, zda byla přítomna tomu, když XXX volal XXX, nebo XXX XXX a proto byla svědkyni XXX podle § 211 odst. 3 tr. řádu přečtena část výpovědi z přípravného řízení, kde zmínila, že u hovoru byla a že z toho pochopila, že u XXX byl pán na kole. Po přečtení si svědkyně tyto skutečnosti vybavila.

Svědkyni XXX byla podle § 211 odst. 3 tr. řádu přečtena i ta část výpovědi z přípravného řízení, kdy řekla, že jeli s XXX a dalšími 2 muži, ze kterých 1 byl řidič, protože nepil, společně ve vozidle za XXX. Svědkyně XXX si vybavila až po opakovaném čtení výpovědi z přípravného řízení, že poškozená seděla na kraji silnice, byla špinavá od hlíny, měla rozčuchané vlasy, když na ni svědkyně sáhla, poškozená „hystericky řvala“, poškozené trvalo, než svědkyni poznala, poškozená nechtěla nejprve nastoupit do auta, byla v šoku a rozrušená. XXX uvedla, že pila alkohol, ovšem nebyla opilá, a věci si před soudem nevybavila pro odstup času. Nebylo to pro ni natolik podstatné, chtěla událost zahodit za sebe. V autě poškozená podle svědkyně XXX pravděpodobně řekla, že se na ní vystřídali oba dva muži, a že bylo poškozené řečeno, že pokud se bude bránit, zabijí ji – ač si svědkyně přesně nepamatovala slova poškozené. XXX pak zmínila, že s XXX nebyla v kontaktu, jen v den výsledku a den před výsledkem u soudu ji poškozená telefonicky

kontaktovala, zda se k soudu jako svědkyně dostaví, ovšem obsahově se k výpovědi spolu nebavily. Pravdivosti tohoto tvrzení nasvědčuje skutečnost, že XXX si mnohé skutečnosti již nevybavila, a musely jí být přečteny části výpovědi z přípravného řízení, a tudíž zjevně nešlo o domluvenou výpověď.

Svědék XXX uvedl, že poškozenou XXX zná zhruba 4 roky, jsou přátelé a občas se spolu vidí. Svědek spontánně uvedl, že XXX ho k soudu dovezla, avšak že se nebavili o tom, jak bude svědek vypovídat. Tato okolnost by se eventuálně mohla jevit jako účelová, ovšem nebylo to prokázáno, když navíc svědek se nepokusil tuto skutečnost nijak soudu zatajovat, a proto soud bez dalšího z takového poznatku rozhodně nečinil neadekvátní závěry. Svědek XXX popsal, že XXX doběhla do klubu, kde svědek slavil narozeniny, a řekla, že XXX má problém, tak svědek XXX volal na mobilní telefon, ovšem hovor byl vždy vytípnut. Po 6. až 7. pokusu mu poškozená telefon zvedla a řekla mu s pláčem, že je někde v lese. XXX zhruba věděla, jakým směrem ve vozidle muži s poškozenou odjeli, a proto svědek našel za pomoci kamaráda XXX řidiče, kterého ani neznal, a jeli i s XXX na místo směrem na Dubinu a XXX vyzvedli. Byl tam pán na kole, kterého nikdo neřešil, a tento cyklista odjel. Poškozená seděla v trávě, byla hodně v šoku, vystrašená, uklidňovali ji. Poškozená se přátel bála, pak poznala, kdo jsou, a potom nasedla k nim do auta. Poškozená byla v šoku i nadále v klubu, kde ji dali do místnosti, ve které byl klid. Nabízeli poškozené jet do nemocnice nebo na policii, ovšem nechtěla. Svědek si nepamatoval přesně, co poškozená říkala o možném znásilnění.

Svědék XXX byl přítomen výslechu obžalovaných na Policii ČR po zadržení a uvedl, že obžalovaný XXX, kterého znal už z XXX, rozuměl českému jazyku jen z 50 %, a obžalovaný XXX rozuměl česky méně. Obžalovanému XXX musel svědek vysvětlit slovo nádraží. Svědek uvedl, že nikdy nebyl přítomen agresivnímu jednání obžalovaného XXX. S obžalovaným XXX byl u zakoupení vozidla, u kterého podle původního majitele nefungovalo centrální zamykání. Svědek nevěděl, zda byla tato závada opravena.

Svědék XXX uvedl, že oba obžalované zná XXX. Pokud jde o český jazyk, svědek podotkl, že obžalovaný XXX moc dobře česky nemluvil, ovšem obžalovaný XXX rozuměl českému jazyku mnohem méně než obžalovaný XXX. Svědek popsal, že byl přítomen tomu, když Policie ČR vyzvedla obžalovaného XXX, avšak nepotvrdil výpověď obžalovaného, že by XXX sám policisty oslovil, neboť policisté hledali podle jména přímo obžalovaného XXX, a zadržení pak proběhlo dobrovolně. Svědek obžalované označil jako přátelské osoby. Dodal, že auto obžalovaného XXX vykazovalo technickou závadu – nefungovalo zavírání dveří. Svědek se domníval, že tato závada nebyla opravena.

Skutečnost, že oba obžalovaní dobrovolně jako obvinění uvedli na Policii ČR, že vykonali s XXX soulož, nemohla soud bez dalšího vést k závěru, že nedošlo ke spáchání trestného činu, který byl prokazován dalšími důkazy. Obžalovaní mimoto mohli zmínit tuto skutečnost proto, že se obávali nalezení stop ve vozidle, kterými by byla samotná soulož prokazována, nebo v obavě z výpovědi poškozené. Obžalovaný XXX interiér vozidla od spermatu ostatně vyčistil, i když k tomu uvedl jiný důvod. Výpovědi obžalovaných byly v mnoha bodech souladné, ovšem soud shledal přesto některé zásadní rozpory či odchylky ve výpovědích obou obžalovaných, které byly označeny shora.

Popis skutku ve výroku rozsudku byl oproti obsahu obžaloby upraven tak, aby odpovídal provedenému dokazování, především co do věrohodné svědecké výpovědi poškozené

XXX u hlavního líčení. Relevantní bylo pro soud primárně jednání, které se odehrálo po vystoupení XXX z vozidla, a poté v lese, kde došlo k pohlavnímu styku obžalovaných s poškozenou. Obžalovaní namítali, že soulož byla ze strany poškozené XXX dobrovolná. Obžalovaný XXX uvedl, že XXX sexuální styk chtěla. Obžalovaný XXX vypověděl, že vyrozuměl ze slov spoluobžalovaného, že dospěl s dívkami k „dohodě dělat sex“, potom ve vozidle zůstala pouze XXX, ohledně které mu XXX po vlastním pohlavním styku řekl, že chce mít sex i s obžalovaným XXX. V tomto směru, pokud by tato skutečnost stála osamoceně, by se mohlo jevit jednání obžalovaného XXX jako neúmyslné, tedy že jednal za nevědomosti o nesouhlasu poškozené s pohlavním stykem, když poškozená XXX – jak vypověděla – se pak již nebránila a ležela ve vozidle se zavřenými očima, protože se obávala o život, a nepamatovala si ani přesně, zda druhý muž na ní soulož vykonal. Ve věci však existovaly další okolnosti. Souloži předcházelo opakované donucení poškozené setrvat ve vozidle, do kterého byla zpátky vtažena, když se pokusila z místa utéct. Jeden z obžalovaných vzal poškozené mobilní telefon. Poškozená stále brečela, křičela, a byla vyzvána, aby se svlékla a poddala se, že pak ji obžalovaní nechají odejít. Prvního z mužů se poškozená od sebe pokoušela odstrkovat – poškozená mluvila o odstrkování obou mužů, ovšem v moment soulože si druhého muže jednoznačně nevybavovala s tím, že jen pořád ležela se zavřenými očima, a i proto soud považoval za nade vši pochybnost prokázané pouze odstrkování prvního muže, kterým byl obžalovaný XXX. Poškozená uvedla, že plakala nebo křičela. Pláč a křik poškozené byl pro oba obžalované rovněž jednoznačným znakem skutečnosti, že sexuální styk je ze strany poškozené zjevně nedobrovolný. U obžalovaných byla možná jazyková bariéra, která byla i podle dokazování (svědci XXX a XXX) nepochybně vyšší u obžalovaného XXX, a nebylo možno vyloučit, že i obžalovaný XXX neznal všechna slova řečená XXX. To však nic nemění na okolnostech případu, ze kterých bylo pro oba obžalované jasně poznatelné, že nejde o dobrovolnou soulož.

Minimálně obžalovaný XXX tak vyvinul násilí k vykonání soulože s poškozenou XXX. Obžalovaný XXX mohl také na poškozenou za účelem soulože projevit násilí, v situaci před souloží obžalovaného XXX s XXX. Poškozená totiž nebyla schopna uvést, který z obžalovaných (nebo zda oba dva) ji donutil setrvat ve vozidle, a v jakých všech momentech muže od sebe odstrkovala. Minimálně však obžalovaný XXX jako spolupachatel využil dané situace a jednal s vědomím i souhlasem s násilím ze strany obžalovaného XXX na poškozenou XXX.

Poškozená XXX vypověděla, že obžalovanými bylo řečeno, aby se poddala, a dále že se vystřídají. Soud akcentuje věrohodnost poškozené, která se soudu jevila u hlavního líčení jako plně zachovalá. Soud z tohoto důvodu ani nezadával k vypracování znalecký posudek z odvětví psychologie na poškozenou, když neshledal u poškozené vzhledem ke způsobu a projevu výpovědi žádný důvod k vypracování takového posudku. Znalec by mimoto i tak nemohl hodnotit samotnou specifickou věrohodnost, kterou musí hodnotit výhradně soud. Soud v tomto směru považuje za nezbytné podotknout, že kdyby poškozená chtěla lhát, na Policii ČR nebo před soudem, s vysokou pravděpodobností by například neuvedla to, že si přesně nepamatuje, zda na ní druhý muž vykonal soulož, protože jen zavřela oči a přestala se v obavě o život fyzicky bránit. Pokud by si poškozená celou situaci vymyslela, mohla říci jednoduchou výpověď, že ji oba obžalovaní fyzickým násilím nutili k pohlavnímu styku a že oba na ní vykonali soulož. Poškozená však vypovídala zcela věrohodně, když rozrušeně u hlavního líčení popisovala, co si pamatuje, že se tehdy stalo. Odchyly ve svědecké výpovědi poškozené u hlavního líčení oproti

stavu v přípravném řízení soud nehodnotil jako natolik zásadní, aby to mohlo vést ke znevěhodnění výpovědi poškozené XXX. Jednak je nutno poukázat na časový odstup od předmětného jednání, a jednak je zapotřebí zdůraznit i možný vliv alkoholu na reprodukci skutečností zažitých poškozenou. Poškozená sama uvedla, že požívala před jízdou s obžalovanými alkoholické nápoje v nikoli malém množství – shodně ve vztahu k XXX uvedla i svědkyně XXX, která se s poškozenou seznámila ve stejný den a nasedla s ní do vozidla k obžalovaným. Svědkyně XXX o sobě neuvedla, že by vypila značnou míru alkoholu, ovšem alkohol také pila. Některé další osoby, které pak jely pro XXX, byly rovněž ve stavu po požití alkoholických nápojů – XXX, XXX. Proto i takové odchylky ve výpovědích daných osob o tom, kdo byl nebo nebyl ve vozidle, které jelo pro XXX, nezhodnotil soud jako rozhodné pro posouzení věci.

Soud v tomto ohledu zároveň akcentuje, že i kdyby část výpovědí některých osob na Policii ČR nebo u hlavního líčení před soudem byla vedena snahou pomoci poškozené XXX, například aby jí orgány činné v trestním řízení uvěřily, když sama se nejprve nechtěla na Policii ČR dostavit (skutečnost, že na Policii ČR XXX na počátku nešla, rozhodně není u takového typu případů nečastou reakcí poškozených osob), nelze klást k tíži poškozené. Nebylo nijak prokázáno, že by poškozená žádala svědky, aby uvedli nepravdu k věci. Žádný ze svědků ani nebyl přítomen samotnému donucení poškozené k souloži s obžalovanými, a skutečnosti, které svědci uvedli, se tak vztahovaly až na další chování poškozené a jich samotných. Svědci XXX, XXX, XXX i XXX zejména souladně (jen jinými slovy) popisovali, že když pak viděli poškozenou, byla zjevně rozrušená, rozklepaná, v šoku, hysterická, a nechtěla, aby na ni někdo sahal, což nasvědčovalo psychickému šoku poškozené ze znásilnění obžalovanými.

Nebylo zcela jednoznačně prokázáno, jaké složení osob bylo ve vozidle, když se jelo pro XXX. Pro časový odstup od události a požití alkoholu u každého svědka, s výjimkou řidiče XXX, jehož výpověď byla přesvědčivá, ovšem nelze takový stav hodnotit tak, že by to snižovalo věrohodnost svědků, a že by pak z tohoto důvodu nebylo nade vše pochybnost prokázáno jednání obžalovaných, které podle názoru soudu bez rozumných pochybností dokázáno bylo.

Ač svědkyně XXX u hlavního líčení uvedla, že nebyla osobou, která jela ve vozidle na místo pro poškozenou XXX, i když v přípravném řízení (což bylo přečteno podle § 211 odst. 3 tr. řádu) dosti rozporně popisovala, že spolu s ostatními ve vozidle našli poškozenou v rozrušeném stavu, opět to nemění nic na jednání, které se v poměru k osobě poškozené odehrálo předtím s obžalovanými. Soud poznamenává, že i XXX byla pod vlivem návykových látek, a u hlavního líčení si nemusela vše pamatovat, ovšem skutečnost, že by jela ve vozidle pro XXX v takové situaci by podle názoru soudu byla zapamatovatelnou skutečností. Ani svědek XXX neuvedl, že by byla ve vozidle, které jelo pro XXX, žena. Na kamarádka poškozené si vzpomněl, že poškozenou utěšovala po návratu s vozidlem do klubu XXX. Svědek XXX však podotkl, že pil alkohol, a skutečnost, že kamarádka XXX nebyla ve vozidle, které pro poškozenou odjelo, si myslí. Neuvedl to tedy s jistotou. Pokud jde o svědka XXX a svědka XXX, jmenovaní naproti tomu před soudem spontánně vypověděli, že XXX v motorovém vozidle jedoucím pro XXX byla přítomna.

Soud akcentuje výpověď svědka XXX, který jediný nepil alkohol, protože řídil motorové vozidlo, a vypovídal zcela věrohodně. Svědek XXX po zákonném poučení uvedl všechny skutečnosti, jak si je pamatoval a vnímal svými smysly, a nejednalo se o osobu se

vztahem k XXX nebo dalším osobám ve vozidle. Svědek XXX popsal, že když dorazili ke klubu XXX, vyběhli muži – známí XXX, kterého svědek znal – a žádali svědka, aby je odvezl vozidlem pro kamarádku, která měla být znásilněna. Dorazili s vozidlem do Spojila na Dubině, kde ležela blondýnka v příkopě, a svědek soudu spontánně uvedl, že nikdy v životě nic takového neviděl, že dívka byla velice rozrušená. V autě byl i kamarád XXX a kamarád s kamarádkou uvedené dívky, která dívce pomáhala, kdy dívka nejprve ani nechtěla nastoupit do vozidla, a pak ve vozidle byla nadále rozrušená. Říkala, aby na ni nikdo nesahal, byla rozklepaná, chtěla vystupovat z auta, nebo absolutně nereagovala. Svědek si vybavil, že dívka mluvila o pohružce nožem, avšak byl jediným, kdo na toto poukazoval. Svědek XXX naposledy pozoroval dívku, jak je v klubu XXX, kam ji zpátky odvezli, v rohu v podřepu a pláče.

Když svědek XXX uvedl, že vozidlo řídil XXX, mohlo to být důsledkem užití alkoholu a odstupe času od rozhodného dne. Pokud bylo před svědkem XXX obhajobou označeno jméno XXX, svědek jméno neznal. Soud se pak v návaznosti na to svědka dotázal na jméno XXX nebo XXX, a svědek nejprve neuvedl, že by si toto vybavoval, a pak obratem zmínil, že „XXX“ mohl být řidičem vozidla. Nezmínil však, kdy „XXX“ toto vozidlo měl řídit. Svědek vysvětlil svou výpověď tím, že „XXX“ neznal, a proto už si na to nevzpomněl sám.

Okolnost, že podle lékařské zprávy ze dne 10. 10. 2015 z Nemocnice Pardubického kraje, a. s., byla poškozená XXX bez známek traumatu (tento pojem je nutno vykládat jen z fyzicky lékařského hlediska), není rozhodná, neboť poškozená nemusela vykazovat poranění pochvy apod., když sama uvedla, že se pak obžalovaným poddala ze strachu o život. Z lékařské zprávy plyne, že znásilněna byla 3 muži, což je buď chybou v psaní, nebo se takto u lékaře vyslovila sama poškozená. Z toho však není patrné, že by poškozená lhala, když věděla, že jela ve vozidle jen s 2 muži, a spíše je to důsledkem skutečnosti, že vlivem alkoholu a psychického traumatu nebo šoku nebyla schopna tehdy říci jednoznačná tvrzení. Podle záznamu o dechové zkoušce byla poškozené dne 10. 10. 2015 v 10:52 hod. naměřena hladina alkoholu 0,82 ‰, a tedy logicky v době činu musela mít poškozená hladinu alkoholu vyšší.

Toliko svědkyně XXX jako další osoba se mohla vyslovit k tomu, zda XXX ve vozidle v době přítomnosti svědkyně sdělovala na adresu obžalovaných možné sexuální narážky, což svědkyně XXX nijak neuvedla. Ani obžalovaný XXX nepopisoval, že by před vystoupením XXX z vozidla došlo ze strany XXX k hlazení obžalovaného nebo ke slovům se sexuálním podtextem.

Pokud jde o pána na kole, na přítomnost tohoto muže na místě, kde se nacházela poškozená XXX, poukazoval z ostatních svědků jen XXX. Svědci XXX, XXX nebo XXX, která se však nejprve před soudem vyslovila tak, že na místo s vozidlem pro XXX nejela, uvedli, že žádná jiná osoba tam mimo poškozené nebyla. Důsledkem tohoto rozporu by mohlo být i to, že muž odjel po příjezdu vozidla, a proto si ho mohl povšimnout například jen XXX když byla tma. XXX a XXX mimoto nezmínili, že by z vozidla vystoupili. Soud skutkově dodává, že i když XXX z vozidla obžalovaných u obce Sezemice vystoupila a poškozená XXX přes výzvu XXX zůstala ve vozidle se slovy, že pojedje s obžalovanými dál, nejedná se o okolnost, která by *a priori* založila důvodnou pochybnost o vině obžalovaných trestným činem znásilnění. Je nezpochybnitelné, že poškozená jednala neuváženě, pokud nasedla do vozidla k neznámým mužům, ovšem postupovala takto pod vlivem alkoholu, což lze dovozovat i z toho, že vstoupila do dráhy vozidla, aby obžalování

auto zastavili. Proč nevystoupila poškozená z vozidla v době vystoupení XXX, bylo shora osvětleno. Poškozená pro vliv alkoholu a motání hlavy v daný moment dostatečně nevnímala a neuvědomovala si plně vážnost situace. Prvotní nezodpovědné chování poškozené však neznamená, že se nestal trestný čin znásilnění. Pro srovnání – u trestného činu podvodu často poškozená osoba udělá chybu, že poskytne značné peníze jiné osobě bez písemného potvrzení, a také to nevyklučuje trestní odpovědnost pachatele.

V trestním řízení bylo nad rozumnou pochybnost prokázáno, že obžalovaní XXX a XXX *poté, co dne 10. 10. 2015 v době okolo 04.15 hod. v XXX v Pardubicích, kterou projížděli v motorovém vozidle tov. zn. XXX, RZ: XXX, jež řídil obžalovaný XXX, zastavili stopující XXX a XXX, které k nim do vozidla nastoupily, neboť se domnívaly, že je odvezou na nádraží Českých drah v Pardubicích, namísto toho zajeli na vedlejší silnici do lesa u obce Sezemice, kde XXX z vozidla vystoupila, obžalovaný XXX vystoupil hned po ní a zeptal se jí, jestli s ním chce mít sex, a když XXX odmítla, nasedl zpět do vozidla a z uvedeného místa odjeli, přičemž XXX ve vozidle v té době ještě dobrovolně setrvala, na následnou žádost XXX, aby s vozidlem zastavili a nechali ji vystoupit, nereagovali, proto XXX vytáhla svůj mobilní telefon a sdělila jim, že někomu zavolá, s tím, že si vymyslela, že má matku na policii, avšak jeden z obžalovaných jí mobilní telefon vzal, a pokračovali v jízdě kolem ubytovny Hůrka, odbočili k obci Spočil a zastavili na lesní cestě, kde se XXX pokusila z vozidla vystoupit, avšak jeden z obžalovaných jí zabránil ve vystoupení z vozidla, a pokusila se i o útěk, ale byla minimálně jedním z obžalovaných zatažena zpátky do vozidla, XXX bylo ústně slíbeno, že když se obžalovaným poddá, obžalovaní ji nechají být, a následně přes pláč a křik XXX, ať ji nechají být, na ní nejprve obžalovaný XXX, jehož se poškozená ještě snažila od sebe odstrčit, a následně obžalovaný XXX jemuž se poškozená ze strachu z újmy na zdraví a z obavy o život již nebránila, vykonali soulož penisem do pochvy.*

Obžalovaní XXX a XXX naplnili společným jednáním pod bodem I. výroku rozsudku všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť jiného – poškozenou XXX násilím donutili k pohlavnímu styku a čin spáchali souloží.

Soud považuje za relevantní podotknout, že zvažoval i znak skutkové podstaty „zneužije bezbrannosti“, když poškozená zjevně jako žena proti 2 mužům a mimoto ve stavu po požití nemalého množství alkoholu mohla mít sníženou možnost kladení odporu. Soud ovšem tento znak v poměru k posuzovanému případu neshledal naplněný, neboť i podle konstantní judikatury (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2014, sp. zn. 11 Tdo 782/2014) by se muselo jednat o jednoznačnou bezbrannost.

Za bezbrannost se pokládá takový stav oběti, ve kterém není vzhledem k okolnostem schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, popř. ve kterém není schopna klást odpor jednání pachatele. Jedná se buď o celkovou (absolutní) bezbrannost, která předpokládá plnou odevzdanost se pachateli bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle či schopnosti na požadavky obžalovaného jakkoli reagovat, tedy takový stav bezbrannosti, kdy oběť sama nevnímá, a není tudíž schopna jakéhokoliv vlastního úsudku, neuvědomuje si, co se s ní děje (půjde například o bezvědomí, mdloby, silné oblužení alkoholem či drogami, umělý spánek apod.). Nebo by se mohlo jednat o stav, kdy by poškozená věděla, co se s ní děje, avšak nebyla by schopna se pachatelovu jednání buď

nijak, anebo účinnou formou bránit, přestože by tak učinit chtěla. Takový stav bezbrannosti se zpravidla dovozuje u osoby spoutané, osoby s fyzickou vadou omezující hybnost, osoby upoutané na lůžku, přestárlé apod. Jedná se tedy o stav, v rámci kterého oběť není schopna vzdorovat chování pachatele pro nedostatek vlastních tělesných sil a schopností. Znak zneužití bezbrannosti uvedený ve skutkové podstatě trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku ale není naplněn jen tím, že tělesné dispozice pachatele a poškozené osoby byly značně nevyvážené (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. 6 Tdo 759/2016). V souzeném případě nebylo prokázáno, nakolik alkohol ovlivnil mysl poškozené tak, aby šlo o natolik silné obluzení alkoholem, jak vyžaduje ustálená judikatura pro stav bezbrannosti. Poškozená se navíc rozhodla sama více jednání obžalovaných fyzicky nebránit v obavě o život, a proto soud nezhodnotil tento stav jako bezbrannost podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku, a ponechal právní kvalifikaci ve spojení s násilím, které bylo u obžalovaných prostředkem k donucení poškozené k souloži. Soud učinil toto právní posouzení i pro důraz na skutečnost, že pokud by alkoholové opojení bylo u poškozené XXX nadměrně vysoké, a tudíž by poškozená nesouhlas žádný neprojevovala, jednalo by se stále o zločin znásilnění.

Tvrzení obžalovaných, že poškozená se během pohlavního styku neprojevovala odmítavě, a naopak se chovala jako žena u milování s mužem, soud prizmatem dokazování hodnotí jako účelové. Ve vztahu k obžalovanému XXX jen už poškozená známky odmítání v rámci soulože nevykazovala, protože se plně podvolila tomuto jednání vlivem násilí, které na ní bylo vyvinuto, a v obavě o vlastní život.

Pro naplnění znaku násilí u trestného činu znásilnění podle § 185 tr. zákoníku není nezbytné, aby poškozená osoba kladla zřejmý fyzický odpor (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 7 Tdo 1051/2011, nebo ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 11 Tdo 294/2014). Postačí, že pachateli musela být zjevná nevole poškozené osoby s jeho jednáním, což bylo u obžalovaných dáno. Násilí musí být prostředkem nátlaku na vůli napadeného, a není podmínkou, aby poškozená osoba kladla odpor, například když si byla vědoma fyzické převahy útočnicka a z obavy před dalším násilím odpor raději vůbec neprojevovala a plně se podrobila vůli pachatele nebo pachatelů, jak tomu bylo i v tomto případě ze strany poškozené XXX.

Obžalovaní XXX a XXX jednali ve věci jako spolupachatelé ve smyslu § 23 tr. zákoníku, protože čin spáchali společným úmyslným jednáním, a proto každý z nich musí odpovídat tak, jako by celý trestný čin spáchal sám. O společné jednání, ať už současně probíhající nebo postupně na sebe navazující, jde tehdy, pokud každý spolupachatel naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, nebo když každý spolupachatel svým jednáním naplnil toliko některý znak skutkové podstaty trestného činu, která je pak naplněna souhrnem jednání všech spolupachatelů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 1982, sp. zn. Tpjf 158/80, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 17/1982), anebo pokud jednání každého spolupachatele je alespoň článkem řetězu, kdy články řetězu působí současně nebo postupně ve vzájemné návaznosti a cílí k přímému vykonání trestného činu a toliko komplexně tvoří skutkovou podstatu trestného činu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 1972, sp. zn. 1 Tz 68/72, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 36/1973). I kdyby se tedy obžalovaný XXX nepodílel na samotném násilném projevu ve vztahu k poškozené, kterému byl nade vše pochybnost přítomen, z pohledu úmyslného zavinění postačovalo, že o součinnosti se

spolupachatelem XXX zřetelně věděl.

K naplnění pojmu spolupachatelství není třeba, aby se všichni spolupachatelé podíleli na trestné činnosti shodnou měrou. Postačuje i částečný podíl, a to i v podřízené roli, pokud je veden společným úmyslem jako činnost ostatních spolupachatelů, a je tak v objektivním i subjektivním smyslu složkou děje, který v celku tvoří trestné jednání (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, sp. zn. 7 To 168/93, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 18/1994).

Společný úmysl spolupachatelů musí zahrnovat jak společné jednání, tak sledování společného cíle. Předchozí vzájemná výslovná dohoda není vyžadována a dostatečná je dohoda konkludentní. Každý spolupachatel musí být srozuměn s možností, že jednání, kterého se dopouští, a jednání spolupachatele, směřuje ke spáchání trestného činu společným jednáním, což bylo u obžalovaných nad rozumnou pochybnost naplněno. Společenská škodlivost spolupachatelství pak zahrnuje i skutečnost, že spolupachatelé jsou vědomím společného trestného jednání navzájem posilováni v rámci páchání činu.

Důkazy ve věci vytvářely logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu, a byly v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich bylo možno dovodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost závěru jiného (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2009, sp. zn. I. ÚS 3094/08). Oba obžalované proto soud uznal vinnými zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

Obžalovaní věděli, že svým jednáním poruší zájem chráněný trestním zákoníkem na ochraně lidské důstojnosti v sexuální oblasti a toto chtěli způsobit, pokud jde o základní i kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu znásilnění. Tento trestný čin tedy obžalovaní spáchali v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

K bodu II. – obžalovaný XXX – skutkový základ a vina

Obžalovaný XXX se k přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky doznal a jednání litoval. Uvedl, že před řízením motorového vozidla pil alkohol. Byl si vědom, že nesměl řídit, když byl pod vlivem návykové látky. Řídil vozidlo a stala se dopravní nehoda, za které utrpěli zranění XXX, XXX a XXX. Protože obžalovaný neměl kontrolu nad autem a jel s vozidlem do smyku, zasáhla mu pak do řízení formou zatáhnutím za volant XXX, a obžalovaný potom volant strhl na druhou stranu, a došlo k dopravní nehodě. XXX byla a je partnerkou obžalovaného.

S doznáním obžalovaného ve všech zásadních bodech korespondovaly ostatní provedené důkazy, a to přečtená výpověď svědkyně – poškozené XXX, podaná vysvětlení poškozených XXX a XXX, i listinné důkazy – protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 29. 11. 2015, včetně plánu a fotodokumentace, záznam o dechové zkoušce s naměřením 1,79 ‰ a 1,60 ‰ alkoholu v dechu obžalovaného XXX, protokol o lékařském vyšetření po odběru krve s hladinou alkoholu 1,39 g/kg, a lékařské zprávy ke zraněním 3 poškozených osob. Znaleckým posudkem Bc. Daniela Pýchy z oboru doprava ke stanovení technického stavu a analýzy střetu vozidla s překážkou bylo prokázáno, že vozidlo bylo technicky nezpůsobilé provozu na pozemních komunikacích s ohledem na propadlou STK a odchylný rozměr PNEU. Na vozidle se však nevyskytovala technická závada, která by

vykazovala bezprostřední vliv na vznik dopravní nehody. U vozidla tov. zn. XXX, RZ: XXX došlo k totální škodě, kterou znalec vyčíslil na částku 10.000 Kč, ve shodě s obvyklou cenou vozidla ke dni dopravní nehody. Jako příčinu nehody znalec označil způsob jízdy v kombinaci s rychlostí vozidla, které řídila osoba po požití alkoholu, a v důsledku toho nebyl řidič (obžalovaný XXX) schopen bezpečně ovládat vozidlo. Spolujezdkyně XXX odvrátila kolizní situaci, kdy řidič neměl řízení vozidla pod kontrolou, a řidič na jednutí XXX zareagoval neadekvátním náhlým stočením řízení vlevo, a tím uvedl vozidlo do neovladatelné nestabilní pozice v rychlosti 103,3 až 119,0 km/h, ze které havaroval mimo hlavní komunikaci. Dopravní nehodě mohl podle znalce zabránit pouze řidič vozidla. Jak vyplynulo z kompletního dokazování, vozidlo bylo převráceno a narazilo do zdi domu čp. 20, o kterou se zastavilo a spadlo přes bok zpátky na kola.

Poškozená XXX nedala jako družka souhlas s trestním stíháním obžalovaného XXX, a proto ublížení na zdraví, nebo těžká újma na zdraví, která jí byla způsobena na dolních končetinách, nebyla relevantní. Nesouhlas poškozené s trestním stíháním však neměl význam z pohledu trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (§ 163 odst. 1 tr. řádu). Poškozeným XXX a XXX nevzniklo ublížení na zdraví v trestněprávním smyslu, protože nebyli podstatně omezeni na běžném způsobu života. Stala se však dopravní nehoda, na kterou dopadá kvalifikovaná skutková podstata přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 2 tr. zákoníku.

Přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, i jinou činností než zaměstnáním, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, způsobí-li uvedeným činem mimo jiné dopravní nehodu.

Pokud jde o stav vylučující způsobilost, ustálená judikatura vychází z poznatků lékařské vědy o vlivu alkoholu na lidský organismus a v souladu s danými poznatky považuje bez dalšího za nezpůsobilou k bezpečnému řízení motorového vozidla každou osobu, u které hladina alkoholu v těle dosáhla nejméně jednoho promile – což byl případ i obžalovaného XXX (k tomu viz např. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 1984, sp. zn. Tpjf 23/84, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 36/1984, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2014, sp. zn. 7 Tdo 1469/2013).

Jednání obžalovaného, které nejprve odpovídalo znakům uvedeným v § 274 odst. 1 tr. zákoníku a bylo ohrožovacím deliktem, posléze dospělo do stadia znaku vymezeného v § 274 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a nabylo povahy poruchového deliktu – obžalovaný s vozidlem způsobil dopravní nehodu.

Na podkladě dokazování provedeného u hlavního líčení soud dospěl k závěru, že vina obžalovaného XXX pro skutek popsany pod bodem II. výroku rozsudku byla nade vší pochybnost prokázána. Obžalovaný svým trestným jednáním naplnil všechny zákonné znaky základní i kvalifikované skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

Obžalovaný XXX věděl, že svým jednáním poruší nebo ohrozí zájem chráněný trestním zákoníkem a toto chtěl způsobit, pokud jde o základní skutkovou podstatu. Ohrožovací

delikt podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku tak obžalovaný spáchal v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Pokud jde o kvalifikovanou skutkovou podstatu a dopravní nehodu, obžalovaný se dopustil jednání podle § 274 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se zřetelem ke způsobu a rychlosti jízdy ve vědomé nedbalosti podle § 17 písm. a) a § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť věděl, že by k dopravní nehodě mohlo dojít, avšak spoléhal bez přiměřených důvodů, že se tak nestane.

Obžalovaní XXX a XXX – tresty

V rámci stanovení druhu a výměry trestu soud hodnotil povahu a závažnost spáchaných trestných činů, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaných, dosavadní způsob života a možnosti nápravy obžalovaných. Dále bylo posuzováno chování obžalovaných po činech. Konečně soud hodnotil i účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaných.

Povaha a závažnost trestných činů jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činy dotčen, způsobem provedení a následky činů, okolnostmi, za kterých byly činy spáchány, osobou pachatele, mírou zavinění a pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud musí při stanovení druhu a výměry trestu hodnotit polehčující a přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 tr. zákoníku, dobu, která uplynula od spáchání trestných činů, případnou změnu situace a délku trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

Obžalovaným přitěžovalo, že znásilnění spáchali s rozmyslem, pokud poškozenou XXX vzali s vozidlem na místo do lesa, kde ji znásilnili. Minimálně již po vystoupení XXX z vozidla se u obžalovaných nepochybně projevil úmysl mít s poškozenou sexuální styk. Obžalovaní vozidlo nezastavili, ač je o to poškozená důrazně žádala, například i slovem „stop“, které obžalovaným i přes možnou jazykovou bariéru muselo být známo.

Rozmysl je kvalifikovaná forma úmyslu v tom směru, že pachatel si zvažuje své jednání a na základě takového subjektivního přístupu spáchá trestný čin, kdy na rozdíl od předchozího uvážení zde chybí vyšší forma rozvahy, zejména ve formě plánování a promyšlení činu včetně možných způsobů provedení, tedy tzv. plánování činu. Rozmysl tak představuje méně intenzivní stupeň racionální kontroly pachatele nad svým jednáním než předchozí uvážení. Jde však o obecnou přitěžující okolnost podle § 42 písm. a) tr. zákoníku.

Přitěžující okolností bylo i spáchání více trestných činů obžalovanými ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku, neboť obžalovanému XXX byl ukládán souhrnný trest a obžalovanému XXX úhrnný trest.

Obžalovanému XXX svědčila polehčující okolnost dosavadního vedení řádného života podle § 41 písm. o) tr. zákoníku, neboť nemá žádný trestní záznam v opisu z rejstříku trestů, a ostatní polehčující okolnosti u obžalovaného Vesý jsou uvedeny dále. U obžalovaného XXX soud polehčující okolnosti neshledal.

Okolnost, že se ani jeden z obžalovaných nedoznal k trestnému činu znásilnění, soud nehodnotil nijak k tíži obžalovaných, když toto by bylo v rozporu s principy spravedlivého procesu.

Soud předně konstatuje, že v posuzované věci bylo nutno obžalovanému XXX uložit

souhrnný trest. Uložit souhrnný trest lze podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku tehdy, odsuzuje-li soud obžalovaného za trestný čin, který spáchal dříve, než byl vyhlášen odsuzující rozsudek pro jiný trestný čin obžalovaného.

Opisem z rejstříku trestů bylo prokázáno, že obžalovaný byl rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 3 T 218/2016-417, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 8. 2017, č. j. 13 To 266/2017-474, uznán vinným zvláště závažným zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let, se zařazením do věznice s ostrahou, a trest vyhoštění z území České republiky na 5 let. Uvedený odsuzující rozsudek byl soudem vyhlášen až po spáchání trestného činu znásilnění v nyní posuzované věci, a proto jde o vícečinný souběh trestných činů, za který bylo možno podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku uložit souhrnný trest.

Obžalovaný XXX byl tedy nyní odsouzen jak za zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, tak za zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Protože byl obžalovanému uložen souhrnný trest, byl soudem podle § 43 odst. 2 věty druhé tr. zákoníku současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 3 T 218/2016-417, a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 8. 2017, č. j. 13 To 266/2017-474, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Na obžalovaného XXX soud nepohlížel jako na prvotrestanou osobu. Záznam v rejstříku trestů z roku 2015 nemá totiž obžalovaný zahlázený, kdy se jednalo o odsouzení Okresním soudem v Pardubicích pod sp. zn. 3 T 184/2014 pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, a obžalovanému byl tehdy uložen trest vyhoštění na dobu 3 let.

Za přiměřený souhrnný trest u obžalovaného XXX v rámci zákonné trestní sazby, která podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku činí 3 roky minimálně a 10 let maximálně, považoval soud se zřetelem ke všem okolnostem případu, osobě obžalovaného a přitěžujícím okolnostem mimo jiné v podobě recidivy a rozmyslu, jakož i s ohledem na ukládání souhrnného trestu za dva zvláště závažné zločiny, které směřovaly proti zájmu na ochranu zdraví a zájmu na ochranu lidské důstojnosti v sexuální oblasti, a jeden přečin, trest odnětí svobody v horní polovině zákonné trestní sazby, a to v trvání 8 let. Oproti předchozímu (nyní zrušenému) trestu z rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 3 T 218/2016-417, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 8. 2017, č. j. 13 To 266/2017-474, se jedná o více přísný trest o 3 roky odnětí svobody, což se z pohledu všech skutečností jeví jako zcela adekvátní souhrnný trest, za dodržení absorpční zásady. Soud má za to, že toliko takovým trestem bude účelu trestu dosaženo.

Obžalovanému XXX bylo z pohledu ochrany veřejného zájmu i proporcionality trestu nutno uložit trest odnětí svobody jako trest nepodmíněný, když navíc nyní ukládaný souhrnný trest nemohl být stanoven pod výměrou trestu uloženého předchozím pravomocným

odsouzením. Úkolem soudu je, aby poskytoval ochranu nejen základním právům obžalovaného, avšak aby bylo dosaženo především účelu trestu v celém komplexu. Soud proto musel dbát na to, aby omezení práva obžalovaného na osobní svobodu ukládaným trestem a veřejný zájem na potrestání obžalovaného byly ve spravedlivé rovnováze. Bylo proto nutno rozumně zohlednit veškeré okolnosti případu a osobu obžalovaného. V uložení delšího nepodmíněného trestu odnětí svobody pak byl zohledněn i způsob spáchání trestného jednání, a trest odnětí svobody v trvání 8 let soud nehodnotil u obžalovaného XXX za nepřiměřený.

Pro výkon trestu odnětí svobody byl obžalovaný XXX v souladu s ustanovením § 56 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 8 let.

Jako další trest byl obžalovanému XXX uložen podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku trest vyhoštění z území České republiky na dobu 7 let. Obžalovaný nemá bližší vazby na území České republiky, a spáchal závažné trestné činy, za které byl nyní odsouzen k souhrnnému trestu. Uložení trestu vyhoštění je vyžadováno zájmem společnosti na ochraně před další možnou trestnou činností obžalovaného. Trest vyhoštění byl ukládán jako souhrnný, kdy proti předchozímu odsouzení k vyhoštění na 5 let byl zpřísněn toliko o 2 roky.

U obžalovaného XXX soud konstatuje, že v posuzované věci bylo nutno obžalovanému uložit úhrnný trest podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Uložit úhrnný trest lze tehdy, odsuzuje-li soud obžalovaného za dva nebo více trestných činů. Úhrnný trest se ukládá podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin nejpřísněji trestný.

Obžalovaný XXX byl odsouzen jak za zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, tak za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Oba trestné činy byly úmyslné povahy a trestný čin znásilnění vykazoval i s ohledem na rozmysl obžalovaného vysokou závažnost.

Za přiměřený úhrnný trest v rámci zákonné trestní sazby, která podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku činí 2 roky minimálně a 10 let maximálně, považoval soud trest odnětí svobody blízko nad spodní hranici zákonné trestní sazby, a to úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let a 8 měsíců – i přes shora označené přitěžující okolnosti. Soud zohlednil, že obžalovaný XXX je prvotrestanou osobou, doznal se a projevil zjevnou lítost ke spáchanému trestnému činu ohrožení pod vlivem návykové látky, který se dotknul poškozené XXX – partnerky obžalovaného, o kterou se obžalovaný staral, je řádně zaměstnán, a z XXX se dostavoval v tomto roce ke každému hlavnímu líčení (přestože šlo o povinnost obžalovaného dostavit se na předvolání k soudu, soud disponoval souhlasem obžalovaného s konáním hlavního líčení v nepřítomnosti, který soud zajistil skrze žádost o právní pomoc do XXX). Soud proto obžalovanému neukládal více přísný trest odnětí svobody.

Trest odnětí svobody však bylo nezbytné i obžalovanému XXX stanovit jako nepodmíněný, a nikoli s podmíněným odkladem výkonu například s dohledem, když byl obžalovaný XXX odsouzen za 2 trestné činy, a v obou případech projevil značnou neúctu k právnímu řádu a právům osob. V prvním případě řídil pod vlivem návykové látky vyšší rychlostí motorové vozidlo a způsobil dopravní nehodu se zraněním 3 poškozených osob, a ve druhém

případě s rozmyslem spolu s obžalovaným XXX znásilnil ženu – poškozenou XXX.

Pro výkon trestu odnětí svobody byl obžalovaný XXX v souladu s ustanovením § 56 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť nebyly splněny podmínky pro zařazení obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou. Jiné typy věznic zákon již po změně právní úpravy účinné od 1. 10. 2017 nerozeznává.

Soud pokládal za potřebné uložit obžalovanému XXX i i zákaz činnosti – zákaz řízení všech motorových vozidel podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Obžalovaný spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku v souvislosti s řízením motorového vozidla. Trest zákazu činnosti spočívá v tom, že se obžalovanému po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon takové činnosti, ke které je nutno zvláštního povolení, tedy v tomto případě řízení motorových vozidel.

Trest zákazu činnosti byl obžalovanému XXX stanoven na dobu 2 let, se zřetelem ke způsobení dopravní nehody a zranění 3 osob. Soud vycházel z toho, že minimální výměra tohoto trestu je 1 rok a maximální výměra je 10 let. Soud však zohlednil, že obžalovaný bude vykonávat (v případě právní moci odsouzení) nepodmíněný trest odnětí svobody, a i proto stanovil délku trestu zákazu činnosti jen na 2 roky. Trest zákazu činnosti neběží po dobu výkonu trestu odnětí svobody (§ 74 odst. 1 tr. zákoníku).

Jako další trest byl obžalovanému XXX uložen podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku trest vyhoštění z území České republiky na dobu 4 let. Obžalovaný nemá bližší vazby na území České republiky, a spáchal závažné trestné činy, za které byl nyní odsouzen k úhrnnému trestu. Uložení trestu vyhoštění je vyžadováno zájmem společnosti na ochraně před další možnou trestnou činností obžalovaného.

Náhrada škody poškozeným

Poškozená XXX se prostřednictvím zmocněnce řádně a včas připojila k trestnímu řízení proti obžalovaným s nárokem na náhradu škody v částce 35.280 Kč za ušlý zisk, kterého mohla dosáhnout v práci pro společnost ADUE s. r. o. podle dohody o provedení práce ze dne 1. 10. 2015, kterou soudu doložila, a s nárokem na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestným činem znásilnění v částce 200.000 Kč, celkem tedy s částkou 235.280 Kč.

Poškozené XXX nebyl soudem v žádném ohledu zamítnut nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, když takový postup v trestním řízení není přípustný. Soud pak podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal poškozenou s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy v plném rozsahu na řízení ve věcech občanskoprávních. Bude na poškozené, zda nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy uplatní u civilního soudu. Nároky poškozené prozatím nebyly dostatečně prokázány, když nebylo doloženo, po jakou dobu poškozená nemohla vykonávat pracovní vztah z titulu dohody o provedení práce, a zda poškozené ušel zisk v důsledku trestného činu znásilnění, a nebylo prokázáno například znaleckým posudkem, jak znatelnou psychickou újmu znásilnění u poškozené vyvolalo. Soud nezpochybuje, že nemajetková újma u poškozené nastala, nebylo však prokázáno, v jakém rozsahu, a tedy jaká peněžní částka by tomu odpovídala. Projednávat tyto nároky poškozené dále nebylo možné před trestním soudem, který sledoval jako primární úlohu dokazování a posuzování trestného jednání obžalovaných tak, aby mohl v souladu se

zásadou rychlosti trestního řízení rozhodovat o vině a trestu.

Pokud jde o poškozené, kterých se týkal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, spáchaný obžalovaným XXX, soud rozhodl o povinnosti obžalovaného XXX zaplatit poškozené České kanceláři pojistitelů částku 9.620 Kč, která byla řádně a včas jako nárok na náhradu škody v trestním řízení uplatněna a doložena. Jednalo se o platbu, kterou poškozená Česká kancelář pojistitelů zaplatila poškozené XXX za škodu způsobenou na oplocení nemovitosti. Poškozená XXX, která již v přípravném řízení vnesla proti obžalovanému nárok na náhradu škody ve vyšší částce, byla proto s celým nárokem podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve vztahu ke společnosti Kooperativa pojišťovna, a. s., bylo u hlavního líčení konstatováno, že se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody v částce 4.000 Kč připojila, avšak nejednalo se o uplatnění nároku na náhradu škody, když společnost neuvedla, že žádá, aby soud rozhodl o povinnosti obžalovaného zaplatit tuto částku, resp. nevymezila svou listinu ani jako připojení se k trestnímu řízení s požadavkem na náhradu škody. Soud tudíž do výroku rozsudku nezahrnul žádný výrok o náhradě škody Kooperativě pojišťovně, a. s. V trestním řízení žádala náhradu škody po obžalovaném i poškozená společnost STAVONA Pardubice s. r. o., která byla s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť rozsah škody nedoložila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl odsouzen i za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, má poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, právo požádat o vyrozumění

o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozeného se pak podává k Okresnímu soudu v Pardubicích (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

V Pardubicích dne 17. října 2017

JUDr. Jana Bílková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Chládková